

Sygn. akt: I C 228/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 grudnia 2015 r. w G.

sprawy z powództwa **Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul.(...)w G.**

przeciwko **A. G. i D. R.**

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych A. G. i D. R. na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) -17 w G. kwotę 5.598,95 zł (pięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych 95/100) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 159,97 zł od dnia 12 listopada 2010r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 grudnia 2010r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 stycznia 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 lutego 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 marca 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 12 kwietnia 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 maja 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 czerwca 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 12 lipca 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 września 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 października 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 listopada 2011r. do dnia zapłaty;

- 159,97 zł od dnia 11 grudnia 2011r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 stycznia 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 lutego 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 marca 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 maja 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 12 czerwca 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 lipca 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 września 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 października 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 13 listopada 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 grudnia 2012r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 stycznia 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 12 lutego 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 12 marca 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 maja 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 czerwca 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 lipca 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;
- 159,97 zł od dnia 11 września 2013r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 1505 zł (tysiąc pięćset pięć złotych) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 2.809,70 zł (dwa tysiące osiemset dziewięć złotych 70/100) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 228/14

UZASADNIENIE

Powód Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...)–17 w G. domagał się zapłaty solidarnie od A. G. i D. R. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) s.c. A. G., D. R. kwoty 5.758,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami szczegółowo określonymi w pozwie za okres od października 2010r. do września 2013r.

W uzasadnieniu wskazał, iż pozwani są współwłaścicielami lokalu niemieszkalnego w budynku powodowej wspólnoty mieszkaniowej na zasadzie wspólności łącznej wspólników spółki cywilnej. Z tego tytułu zobowiązani są do uiszczania należności na pokrycie kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej, w tym funduszu remontowego. Powód wyjaśnił, iż od stycznia 2009r. stawka za lokal użytkowy została ustalona uchwałą z dnia 25.11.2008r. w wysokości 3,50 zł/m², jednak pozwani nie zgadzają się z wysokością tej opłaty i uiszczają tę należność w obniżonej wysokości w kwocie 2,50 zł/m². Nie zaskarżyli jednak spornej uchwały. Ponadto podwyższenie tej stawki związane było z koniecznością uzyskania zdolności kredytowej i brak jest możliwości jej obniżenia bez zgody banku. Pomimo licznych wezwań pozwani nie uiszcili różnicy w tych opłatach.

(pozew k. 2 – 5).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 21 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Gdyni (sygn. akt I Nc 1158/13) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 41).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwani zaskarżyli go w całości podnosząc, iż wytoczenie powództwa o zapłatę jest czynnością przekraczającą zwykły zarząd, albowiem nie może być traktowane jako załatwianie bieżących spraw związanych z eksploatacją rzeczy. Zakwestionowali powództwo również co do wysokości twierdząc, iż powód nie wykazał, aby istniała jakakolwiek zaległość po ich stronie, wręcz przeciwnie w ich opinii posiadają nadpłatę. W ocenie pozwanych podwyższenie stawki za fundusz remontowy od lokali niemieszkalnych było nieuprawnione, gdyż zgodnie z art. 12 ustawy o własności lokali jest to możliwe jedynie gdy uzasadnia to sposób korzystania z rzeczy. Tymczasem w niniejszej sprawie powód uczynił to, aby zapewnić wspólnocie zdolność kredytową. Ponadto, kredyt ten został przeznaczony na ocieplenie budynku oraz wykonanie audytu energetycznego i dokumentacji technicznej, co nie ma związku z charakterem lokali. Pozwani zakwestionowali także ważność i poprawność uchwały ustalającej zwiększone stawki za fundusz remontowy, albowiem pozwanym nigdy nie został przedłożony projekt uchwały do głosowania. Nie zostali również zawiadomieni o podjęciu uchwały, gdyż informacja ta została skierowana na spółkę cywilną a nie do pozwanych jako wspólników i nie na ich adresy zamieszkania. Dlatego też twierdzenia o niezaskarżalności uchwały są bezprzedmiotowe, skoro pozwani jeszcze nie otrzymali uchwały. Ponadto podnieśli zarzut przedawnienia.

(sprzeciw k. 46 – 53).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani D. R. i A. G. od października 2008r. są współwłaścicielami lokalu niemieszkalnego numer (...) kl. 15 – 17 położonego w budynku przy ulicy (...) - 17 w G. na zasadzie wspólności łącznej jako wspólnicy spółki cywilnej. Z tego tytułu są członkami powodowej wspólnoty mieszkaniowej

(okoliczność bezsporna)

W dacie nabycia przez pozwanych w/w lokalu tj. w 2008r. stawka z tytułu funduszu remontowego obowiązywała w wysokości 3,50 zł/m² od lokalu użytkowego.

(dowód: uchwała nr 3/2008 k. 77, lista obecności k. 76, plan gospodarczy k.75)

W dniu 25 listopada 2008r. członkowie powodowej wspólnoty podjęli uchwałę nr 8/2008 na mocy której ustalili stawkę za fundusz remontowy począwszy od stycznia 2009r. w wysokości 3,50 zł/m² od lokalu użytkowego i 2,50 zł/m²

od lokalu mieszkalnego. Informacja o podjęciu przedmiotowej uchwały została pozwanym wysłana listem poleconym na adres prowadzonej działalności gospodarczej.

(dowód uchwałą k. 21, informacja wraz dowodem nadania k. 32)

W dniu 29 lutego 2009r. członkowie powodowej wspólnoty podjęli uchwałę nr 1/2009 na mocy której zatwierdzili roczne sprawozdanie finansowe za rok 2008. oraz uchwałę nr 2/2009r. na podstawie której zatwierdzono roczny plan gospodarczy na rok 2009r. przewidujący opłatę z tytułu funduszu remontowego od lokali użytkowych w wysokości 3,50 zł/m². Pozwana D. R. była obecna podczas zebrania i wyraziła zgodę na obie powyższe uchwały.

(dowód: lista obecności k. 82, uchwały k. 83 i 84, plan gospodarczy k. 80, roczne sprawozdanie k. 81)

Korespondencja do pozwanych kierowana była na adres prowadzonej przez nich działalności gospodarczej i dostarczana osobiście pozwanym przez administratora, bądź wrzucana do skrzynki. Takim adresem posługiwali się też pozwani kierując pisma do powoda.

(dowód: zeznania E. D. w charakterze strony powodowej k. 99 – 100 i 104 – 105, zeznania powódki D. R. k. 105 - 106)

Powodowa Wspólnota obciążała pozwanych miesięcznymi opłatami z tytułu funduszu remontowego w wysokości 3,50 zł/m². Za okres od października 2010r do września 2013r. pozwani zalegają z zapłatą kwoty w łącznej wysokości 5.758,92 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego W. B. k. 172 - 180, uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. B. k. 201 - 206)

Do chwili obecnej uchwała ustalająca wyższe stawki za fundusz remontowy obowiązuje. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 30 października 2013r.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał za wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy złożone przez powoda dokumenty m.in. w postaci planów gospodarczych i podjętych uchwał o wysokości miesięcznych naliczeń za lokale znajdujące się w budynku powodowej wspólnoty mieszkaniowej oraz dowodów wpłat i zestawie rocznych zaległości. W tym miejscu wskazać należy, iż w ocenie sądu złożenie przedmiotowych dowodów nie można uznać w żadnym wypadku za spóźnione. Pozwana bowiem dopiero w swoich zeznaniach zakwestionowała sposób rozliczenia wskazując, iż dokonywała ona wpłat na fundusz remontowy w różnej wysokości również w podwyższonej jak też, iż powód dokonywał zaliczeń w inny sposób niż wynikało to z dowodów wpłat, co uzasadniało w ocenie sądu złożenie przez powoda dalszej dokumentacji rozliczeniowej w tym zakresie. Należy jednak podkreślić, iż ze złożonych przez powoda do odpowiedzi na sprzeciw dokumentów wynikała już wysokość należnej opłaty za fundusz remontowy w spornym okresie, które co istotne nie ulegała zmianie. W związku jednak z tym, iż pozwani zakwestionowali zestawienia roczne wpłat i naliczeń przedkładając zestawienia otrzymane od powoda, z których wynikają rozbieżności w naliczeniach sald lub wpłatach w spornym okresie sąd dopuścił dowód z opinii biegłego celem ustalenia czy pozwani rzeczywiście posiadają nadpłatę czy niedopłatę z tytułu rozliczeń za fundusz remontowy w spornym okresie. W ocenie sądu złożona opinia w pełni zasługuje na wiarę, albowiem została ona sporządzona fachowo i rzetelnie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy. Nadto analiza opinii prowadzi do wniosku, iż jej treść jest jasno i logicznie umotywowana, nie zawiera żadnych elementów mogących wzbudzić wątpliwości Sądu co do jej rzetelności, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Biegła przy tym w opinii uzupełniającej zgodnie z zarzutami powoda skorygowała błąd przyznając, iż doszło do omyłki z jej strony. W pozostałym zakresie opinia ta nie była właściwie kwestionowana co do meritum. Pozwani zarzucili bowiem jedynie, iż sąd niezasadnie dopuścił z urzędu ten dowód, a nie że wyliczenia tam dokonane przez biegłego są nieprawidłowe. W konsekwencji w ocenie sądu brak jest podstaw do podważenia sporządzonej opinii. W odniesieniu zaś do dopuszczenia dowodu z biegłego do spraw księgowości sąd zważył, iż wynikało to z trudności dokonania

stosownych obliczeń samodzielnie przez sąd, który nie posiada wiedzy specjalistycznej w tym zakresie. Ponadto zwrócić należy uwagę, iż pozwani nie przedłożyli dowodów wpłat opierając się jedynie na zestawieniach. W związku z tym zdaniem sądu uzasadnione było skorzystanie z pomocy biegłego, który mając dostęp do wszelkich dokumentów, zwłaszcza wpłat dokonanych przez pozwanych sporządził opinię, która podlega ocenie i weryfikacji sądu. Nadto sprzyja to większej przejrzystości dokonanych obliczeń.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania pozwanej oraz E. D. przesłuchiwanej w charakterne strony powodowej, albowiem w/w osoby zeznawały w ocenie sądu w sposób szczerzy i zgodnie z posiadaną wiedzą, co koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i tworzy spójny obraz zaistniałej sytuacji.

W pierwszej kolejności sąd rozważał zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda do wytoczenia niniejszego powództwa uznając, iż jest on chybiony. W ocenie sądu dochodzenie przez wspólnotę należności od swoich członków z tytułu kosztów zarządu, w tym funduszu remontowego nie stanowi czynności przekraczającej zwykły zarząd. Według bowiem utrwalonego poglądu przez czynności zwykłego zarządu rozumie się załatwianie bieżących spraw związanych ze zwykłą eksploatacją rzeczy i zachowaniem jej w stanie niepogorszonym, a zatem również pobieranie miesięcznych zaliczek ustalonych uprzednio przez członków wspólnoty. Dopiero inne czynności, które się w tych granicach nie mieszczą, należą do czynności przekraczających zwykły zarząd. Ponadto należy wziąć pod uwagę, iż w art. 22 ust. 3 przedmiotowej ustawy, w którym wymieniono przykładowe czynności przekraczające zwykły zarząd jedynie powództwo przeciwko członkowi wspólnoty z art. 16 tejże ustawy zostało wymienione jako czynność przekraczająca zwykły zarząd. Z tych też względów zdaniem sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż wytoczenie niniejszego powództwa wymaga wyrażenia zgody przez właścicieli lokali powodowej wspólnoty mieszkaniowej czy też dodatkowego upoważnienia zarządu.

Przesądziwszy powyższe sąd zważył, iż powództwo w niniejszej sprawie zostało oparte na art. 13 ust. 1 ustawy o własności lokali zgodnie z którym właściciel ponosi wydatki związane z utrzymaniem jego lokalu, i jest obowiązany uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej. Zważyć należy, że zgodnie z art. 15 ust. 1, obowiązek właścicieli lokali uiszczania zaliczek w formie bieżących opłat płatnych miesięcznie jest ustawowo określonym sposobem pokrywania przez właścicieli lokali kosztów zarządu nieruchomością wspólną, na które składają się w szczególności wydatki i ciężary wymienione w art. 14 tejże ustawy. W konsekwencji nie ulega wątpliwości sądu, iż pozwani jako współwłaściciele lokalu niemieszkalnego zobowiązani są do ponoszenia kosztów utrzymania i eksploatacji przysługującego im lokalu jak też kosztów zarządu i utrzymania nieruchomości wspólnej.

Pozwani zakwestionowali przy tym uchwałę ustalającą wyższą opłatę za fundusz remontowy podnosząc, iż podwyżka opłaty z tytułu funduszu remontowego i jej zróżnicowanie względem lokali użytkowych i mieszkalnych było nieuzasadnione, albowiem nie zachodzą żadne okoliczności, o których mowa w art. 12 ust. 3 w/w ustawy. Sąd zważył, iż wyższa stawka naliczana od lokali użytkowych w stosunku do lokali mieszkalnych została ustalona już w 2008r. uchwałą nr 3/2008 z dnia 12 marca 2008r., przy czym obejmowało to tylko rok 2008r., a pozwani nabyli sporny lokal dopiero w październiku 2008r. Następnie uchwałą z dnia 25 listopada 2008r. stawka w takiej samej wysokości tj. 3,50 zł/m² została ustalona począwszy do stycznia 2009r. i nie została zmieniona w późniejszych latach. Podkreślić należy, iż pozwani wbrew swoim twierdzeniom zostali zawiadomieni o podjętej uchwale, o czym świadczy pismo powoda nadane do nich dnia 23.03.2009r. Ponadto na rozprawie w dniu 8 maja 2014r. powodowie oświadczyli, iż przesyłka ta nie została zwrócona jako niepojęta w terminie czy z uwagi na odmowę odbioru, czego pełnomocnik pozwanych nie zakwestionował. W konsekwencji w ocenie sądu uznać należało, iż pozwani zostali skutecznie zawiadomieni o treści spornej uchwały, której nie zaskarżyli w ustawowym terminie. Zwrócić przy tym należy, iż co prawda korespondencja kierowana była na lokal, w którym pozwani prowadzą działalność gospodarczą, to jednak jak wynika z okoliczności sprawy oraz zeznań samej pozwanej nie wskazywała ona powodowej wspólnocie innego adresu dla doręczeń a kwestię opłat uważała również za związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Ponadto również kierując pisma do powoda wskazywała na adres prowadzonej działalności i nazwę prowadzonej firmy, a nie swój adres zamieszkania. Z tych też względów w ocenie sądu brak jest podstaw do uznania, iż pozwani nie zostali poinformowani o podjęciu spornej uchwały. Ponadto pozwana doskonale wiedziała o podwyższonej stawce z tytułu funduszu remontowego albowiem jak wynika z przedłożonych dokumentów uczestniczyła ona w zebraniu powodowej wspólnoty w lutym

2009r. i głosowała za zatwierdzeniem rocznego sprawozdania finansowego za rok 2008. oraz za zatwierdzeniem rocznego planu gospodarczego na rok 2009r. przewidującego opłatę za fundusz remontowy w wysokości 3,50 zł/m². Również przedłożona przez pozwanych w maju 2009r. propozycja ugody świadczy o tym, iż pozwani zdawali sobie sprawę z obowiązującej stawki za fundusz remontowy, a pomimo tego przez szereg lat nie zrobili w tym kierunku żadnych kroków, aby podważyć sporną uchwałę.

Ponadto, w ocenie sądu w niniejszej sprawie sąd nie jest upoważniony ani uprawniony do badania spornej uchwały pod kątem przesłanek określonych w art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali czyli m.in. jej sprzeczności z prawem czy naruszania przez nią interesów pozwanych czego domagają się pozwani, albowiem powyższe stanowiłyby w istocie obejście przepisów i zakreślonego w art. 25 w/w ustawy 6 tygodniowego terminu do podważenia podjętej uchwały. Mając zaś na względzie art. 25 ust. 2 w/w ustawy nie ulega wątpliwości, iż zaskarżona uchwała podlega wykonaniu, chyba że sąd wstrzyma jej wykonanie do czasu zakończenia sprawy. Skoro w realiach niniejszej sprawy brak jest do dnia zamknięcia rozprawy jakiegokolwiek dowodu, że wykonanie spornej uchwały zostało wstrzymane, czy nawet, że powództwo o uchylenie spornej uchwały zostało skutecznie wniesione, brak jest podstaw do niezastosowania uchwały nr 8/2008 z dnia 25 listopada 2008r. ustalającej podwyższoną stawkę za fundusz remontowy względem lokali użytkowych tj. w wysokości 3,50 zł/m².

Reasumując, w ocenie sądu uchwała nr 8/2008 obowiązuje i zasadne było naliczenie w stosunku do pozwanych należności za fundusz remontowy w oparciu o stawkę ustaloną tej w uchwale. Mając zaś na względzie, iż stawka ta w spornym okresie nie ulegała zmianom pozwani miesięcznie zobowiązani byli uiszczać z tego tytułu kwotę 559 zł. W związku jednak z zarzutem pozwanej o nieprawidłowości w zarachowaniu wpłat sąd dopuścił dowód z opinii biegłego celem wyliczenia poprawności zarachowania wpłat i ustalenia czy pozwani posiadają zadłużenie z tego tytułu i w jakiej wysokości. Jak wynika z przedłożonej opinii powód prawidłowo, zgodnie ze wskazaniami pozwanych, dokonywał zarachowania poszczególnych wpłat. Nadto pozwana nie kwestionowała, iż dokonała jeszcze innych wpłat, które nie zostały uwzględnione przez biegłego w opinii. Tym samym sąd mając na względzie powyższe oraz dokonując weryfikacji wyliczeń biegłego w tym zakresie uznał, iż pozwana dokonując zapłaty uiszczała należność w wysokości 2,5 zł/m² miesięcznie zamiast 3,50 zł/m², co powoduje niedopłatę w wysokości łącznej 5.758,92 zł, czyli 159,97 zł za każdy kolejny miesiąc.

Pozwani podnieśli jednak również zarzut przedawnienia. Sąd mając na względzie, iż powód domagał się należności za okres od października 2010r. do września 2013r. włącznie oraz fakt, iż pozew został złożony w niniejszej sprawie w dniu 30 października 2013r. uznał, iż należność za październik 2010r. uległa przedawnieniu. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż termin wymagalności zaliczki za październik 2010 nastąpił w dniu 11 października 2010r. Trzyletni termin przedawnienia o jakim mowa w art. 118 k.c. upłynął zatem z dniem 11 październik 2013., a zatem przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie. Z tych też względów łączną zaległość pozwanych należało pomniejszyć o kwotę roszczenia przedawnionego tj. 159,97 zł. W konsekwencji sąd w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 15 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 i art. 14 ustawy o własności lokali oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę łącznie 5.598,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia następnego po terminie płatności każdej kolejnej części miesięcznej zaliczki na poczet funduszu remontowego tj. od kwot 159,97 zł począwszy od listopada 2010r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym sąd orzekł w pkt. II wyroku na podstawie powyższych przepisów.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349) i obciążył pozwanych jako stronę przegrywającą niniejszy proces kosztami postępowania w całości uznając, iż powód uległ swojemu żądaniu jedynie w nieznacznej części. Na zasądzoną kwotę składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 288 oraz wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 1.217 zł.

Nadto, w oparciu o art. 5 ust. 3 i 4, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) Sąd w pkt. IV wyroku nakazał ściągnąć od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.809,70 zł tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, na które składają się koszty opinii biegłego.